

дия (т. е. пенсионъ), та да слѣдвамъ въ Карловечката гимназия, а послѣ и въ духовната тамъ семинария, та слѣдъ това мога да стана владика и прочее. Това послѣдното *семимария* и *владика* ми причини едно неприятно чувство, защото по обичахъ да чуя *военно училище* отъ колкото семинария и владика, но примълчахъ си, благодарихъ му за добрината и неговитѣ родителски старания и прочее. На тръгване отъ него, той ми каза да тръгна веднага за Карловецъ, и да нѣмамъ никаква грижа, той ще пише на Патриярха за мене, и ми даде малко пари за пътъ. Азъ си взехъ збогамъ отъ него и излѣзохъ. Тогава азъ видѣхъ съ очи и на дѣло, колко благороденъ, човѣколюбивъ и милостивъ билъ този руски свѣщенникъ. Това бѣше въ втората половина на мѣс. Септемврий 1857 година.

Слѣдъ това отивамъ въ тѣй нареченото гръцко кафене, гдѣто се събираха българскитѣ търговци въ Виена. Тамъ намѣрихъ, между другитѣ българи, и двама-трима търговци отъ Руссе, а именно *Минкова*, бащата на Минкова, бившъ директоръ на Николаевския пансионъ, дѣто слѣдваха много наши българчета. Отъ дума на дума, Минковъ започна да ми прѣдлага да ида въ Руссе, защото тамъ гражданитѣ искали да отворятъ полугимназия, и азъ да я наръдя и стана главенъ учителъ; така сжщо почнаха да ме съвѣтватъ и виенскитѣ българи.

Азъ не имъ казвахъ нищо, че съмъ ходилъ при Раевски и какво е той наръдилъ за мене. Но едно душевно вълнение се появи веднага въ мене, какъ това ново прѣдложение иде въ разрѣзъ съ онова, що бѣхъ се общалъ и рѣшилъ при Раевски. Русенскитѣ търговци щѣха да заминаватъ подиръ два дена съ единъ натваренъ отъ тѣхъ вапоръ съ стоки за Руссе. Азъ имъ казахъ, че ще тръгна съ тѣхъ на този вапоръ, но ще се отбия въ Свищовъ, за да ида първо въ Лѣсковецъ и отъ тамъ ще дойда въ Руссе. Наконецъ стигнахме съ този вапоръ въ Пеща. Тамъ вапора трѣбваше да се бави 4—5 дена. Азъ мислихъ и разсждавахъ почти прѣзъ сичкия